

Той започналъ да се обучава, но сторило му се, че не пѣе хубаво и че другаритѣ ще му се смѣятъ. Споредъ това отказалъ. Въ това време неговъ класенъ учитель билъ Нешо попъ Брайковъ, който свършилъ учението си въ Пловдивъ при бележития учитель Якимъ Груевъ.

Нешо попъ Брайковъ съ родителитѣ и братята си. Нешо е близо до баща си—свещеника.

Учительтъ запиталъ Никола Бѣловеждова:

— Защо не искашъ да пѣешъ?

— Срамъ ме е, отговорилъ ученикътъ, и се изчервилъ задъ ушитѣ.

— Нѣма защо да се срамувашъ. Въ Копривщица всѣки свободно може да пѣе на български езикъ църковнитѣ пѣсни. Въ Пловдивъ, дето азъ се учихъ, не бѣше така. Тамъ се четѣше и пѣеше само по гръцки. Гръцкитѣ ученици ни пждѣха отъ църквата и не ни оставаха да пѣемъ по български. Единъ день ние се решихме да се по-